

P. Stampa Giuseppe

Ars oratoria tractata
in Collegio Clementino

ms Rome 1706

Historicum
Aucres
-86
Gentense
C. R. Mascha

201-86

201
86

ARS ORATORIA

A. R. P. D.

IOSEPHO MARIA

STAMPA

CLERICO REGVLARI

SOMASCO

IN COLLEGIO CLEMENTINO

TRADITA

DATVM ROMÆ ANNO MDCCVI

ARS ORATORIA

A. R. P. D.

IOSEPHO MARIA

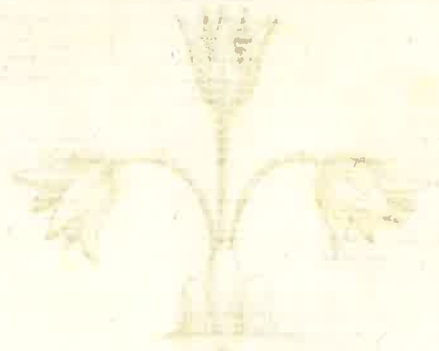
STAMPA

CLERICO REGOLARI

SOMASCO

IN COLLEGIO CLEMENTINO

TRADITA

DALLA REGIA LIBRERIA

DE

ARTE ORATORIA

LIBELLVS

DE
ARTE ORATORIA
LIBELLVS

Prædium.

INFORMATIO

Age tot præcepta inutilia, quibus Ars Oratoria
tradebatur, et ciant omnes, e nimia potius Præcepto-
rum industriâ, quam dicentis inertiam provenisse
tot artium discendarum difficultates, quas ipsi nobis
obstruimus, dum vitamus. Accipite uno haustu,
quod prius lustro vitæ integro delibare potuissetis,
et referatis omnino Rhetoricæ promptuariis vestra
lames exsaturetur. Adolescentes egregii Rhetores vel
unius hebdomadæ spatio statuendi. Compendium vo-
bis breve disponi, quo potitis, et pariter universa
percipere, quin labore vos nimio fatigatis, et pariter
universa periclitari, quin Præceptoris ullius indi-
geatis. Accur inani vos teneo curæ meæ laudatione?
Præceptum teneamus.

De Arte Oratoriâ in se

Brevis
Informatio.

Rhetorica est ars eleganter dicendi. Atribuitur in artem Poeticam, et Oratoriam. Ars Poetica, et ars eleganter dicendi appositè ad delectandum. Ars oratoria est ars eleganter dicendi, appositè ad persuadendum. Eius materia, circa quam versatur ead sunt omnia, quæ possunt cadere in disputationem. Materia ex qua sunt ea tantum, de quibus disputatur in tali, vel tali causâ officium. Oratoris est dicere appositè ad persuadendum. Finis Oratoris est suadere. Opus Oratoris est Oratio, quæ nihil aliud est, quam discursus appositus ad persuadendum. Oratio habet quatuor partes. Exordium, Narrationem, Confirmationem, et Perorationem. Ut Orator suadeat, debet delectare, ut præcipue in Exordio, docere, ut præcipue in Narratione, convincere, ut præcipue in Confirmatione, movere, ut præcipue in Peroratione, de quibus Orationis partibus agemus infra.

Tres Oratoris partes sunt essentielles, nempe Inventio, Dispositio, et Elaboratio, ideoque totam Oratoriam dividemus in tria Capita.

De Spectantibus ad Inventionem.

Caput Primum.

Ad Inventionem referuntur omnia de quibus et quorum medio disputandum est. De quibus disputandum est, sunt causæ illæ, quas Orator agere debet. Quorum medio disputandum est, sunt argumenta, quibus eadem causas tueri debet.

Tria sunt genera causarum iudiciale, quod spectat ad absolutionem, vel damnationem: Deliberativum, quod spectat ad utilitatem, vel damnum. Demonstrativum, quod spectat ad laudem, vel vituperium. Iudiciale respicit præteritum. Deliberativum respicit futurum: Demonstrativum respicit præsens, præteritum, et futurum. Verum Demonstrativum lato modo sumptum, amplectitur causas omnes, de quibus disputatur.

Argumenta sunt conjecturæ quædam, quæ usurpantur ad veritatem demonstrandam: Alia intrinseca, alia extrinseca sunt, prout à locis topicis, vel extrinsecis, vel intrinsecis eruantur.

Locis extrinsecis sunt testimonia, et Divina, et Humana. Testimonia Doctorum, leges, comparatio similium, Majorum, minorum, et Parium.

Intrinseci sunt Definitio, [quæ est Oratio explicans naturam, et essentiam rei per genus, et differentiam] descriptio ab enumeratione partium: Con-

trario: Contradictoria: Consequentia & et omnes rei cir:
cumstantie, que continentur hoc versu.

Quis, quibus auxiliis, quid, cur, ubi, quomodo, quando.

Sive igitur intrinseca sint argumenta sive ex:
trinseca, ea sunt speciei diversae, nempe vel Syllogismi,
vel enthymemata, vel dilemmata, vel inductiones, que
cum singula referantur ad syllogismum agemus presertim
de Syllogismo.

Syllogismus igitur est discursus aliud minus cog:
nitum ex alio magis cognito deducens, et constans tri:
bus propositionibus, majori, minori, et consequentia. Ma:
jor, et minor vocantur etiam premissae. Consequentia
vocatur etiam conclusio, et haec est ea propositio, que
assumitur demonstranda.

Propositio igitur illa est, qua homo aliquid affir:
mat, vel negat. S. g. Virtus est amplexenda. Virtus
non est amplexenda. Omnis propositio constat sem:
per tribus saltem partibus nempe Subiecto, Copula,
et Predicatio. Subiectum est de quo dicitur aliquid. Pre:
dicatum est quod dicitur de aliquo. Copula est connexio
Predicati cum Subiecto, ut in hac propositione: Virtus est
amplexenda. Virtus est Subiectum est Copula ample:
xenda Predicatum

Vultis ne construere Syllogismum, demonstrans
aliquam propositionem? Querite & locos Topicos ratio:
nem cur de Subiecto dicatur, vel negetur Predicatum.

Hae ratio vocatur medius terminus. Collocetur medius
Terminus pro Subiecto prime propositionis, et fiat univer:
salis. Addatur Copula, et Predicatum Conclusionis, et ha:
bebitis primam propositionem, nempe majorem Syllogis:
mi.

Sumatur modo Subiectum, et Copula propositionis
pro Subiecto, et Copula secundae Propositionis. Addatur me:
dius Terminus pro Predicato, et habebitis secundam Propo:
sitionem, videlicet minorem Syllogismi. Adite nunc Pro:
positionem demonstrandam pro Conclusionem, et habebitis
integrum Syllogismum, cuius figuram sic exprimemus
ad memorie solatium.

M. T	Cop.	Præd.
Subjec.	Cop.	M. T.
Subjec.	Cop.	Præd.

Notandum est quod si Conclusio fuerit negativa
aliqua ex premissis debet esse negativa.

Enthymema nihil aliud est, quam Syllogismus
imperfectus, carens alterutro ex premissis. S. g. Syllo:
gismus perfectus erit hic: Omne bonum est amplexen:
dum, Virtus est bona, ergo Virtus est amplexenda. Si
omittatur aliqua ex primis duabus propositionibus erit

6.
Entimemā.

Dilemma nihil aliud est, quam duplex Proposi-
tio, quarum utraque in Syllogismum redacta jugulatur
adversarius &c. Vel offendis Deum quia Severum: vel
quia Bonum. Si offendis quia Severum, contra, quisquis
severè puniit non est offendendus: Deus severè puniit, ergo
Deus non est offendendus. Si vero offendis quia Bonum
contra. Omnis bonus non meretur offendi. Deus est bo-
nus, ergo non meretur offendi.

Inductio est cum aliquod universale deducitur
à pluribus particularibus &c. Petrus studet, Paulus stu-
det, Antonius studet, ergo omnes student.

Sunt et aliæ species, et figure Argumentorum,
quæ cum vel coincidunt cum Syllogismo, vel reducuntur
ad Syllogismum omittuntur. Si fuerit autem species ali-
quo Syllogismi, quæ reduci non possit ad formam Syl-
logismi sup. assignatam falsas erit nec admittenda.

De Spectantibus ad
Dispositionem.

Caput Secundum.

Ad Dispositionem referuntur omnes partes Ora-
tionis, earumque ordinata Distributio. Partes Orationis
quatuor sunt Exordium, Narratio, Confirmatio, et Peror-
ratio. Sunt qui addunt, et quintam nempe Confutatio-
nem, quæ debet præcedere Confirmationem. Si Adver-

sarius

7.
sarius ponatur jam locutus, sin aliter debet sequi Confirma-
tionem.

Exordium igitur est ingressus Oratoris ad propo-
nendam propositionem in Oratione demonstrandam,
eoque utitur Orator ad conciliandos Auditorum animos.

Exordium quatuor partes habet Thesis, rationē
Thesis, Hypothesis, et Basis, quæ est ipsa propositio in
Oratione demonstranda.

Quatuor eruntur e fontibus Exordia. Primi à
visceribus causæ, secundo à contrario, tertio à circumstan-
tiis, quarto ab Historiâ, Tabulâ, Similitudine. Non
adveniuntur aliæ Exordiorum species, nam conveniunt
cum antedictis.

A visceribus Causæ eruntur Exordia, cum
Thesis Exordii eruitur ex ipsa propositione Orationis
Hoc pluribus modis fieri potest.

Primo sumendo ipsam propositionem in Ora-
tione demonstrandam, quasi dubitatis an demonstrari
possit. Hæc igitur propositio erit Thesis. Ratio dubitan-
di erit ratio Thesis. Determinatio ad eam demonstnan-
dam erit Hypothesis ipsa eadem propositio repetita
erit Basis &c. Quæritur utrum Virtus sit amplectenda.
Ecce Thesis. Quid dicam nescio nam si dico & Ecce
ratio Thesis. Si locus meæ sententiæ sit dicam quod
sentio: Ecce Hypothesis. Virtus est amplectenda.
Ecce Basis.

Secundo eruitur Exordium à visceribus causæ

eodem

ad propositionem in oratione demonstrandam & q.
demonstranda sit hęc propositio Virtus est ample-
ctenda. Exordium poterit a consideratione vestre
personę, quę cum virtutibus omnibus caveat loqui
audeat de virtute apud sapientissimos viros. Hypo-
thesis erit hęc: ut nihilominus virtus abeat ab
illis, qui odere virtutem, clarissimum testimonium
dicatis esse vos probaturos virtutem esse amplectendam.

Exordium ab Exemplo, Similitudine, et Fabula
est cum ingredimur Exordium cum aliquo ex antedi-
ctis fontibus. Secunda pars Exordii, quę tamen omitti
potest, erit rei narratę indeterminata consideratio.
Hypothesis erit expositio nostrę sententię circa nar-
ratam rem. Basis Exordii erit interpretatio ad ducti
Exempli, Similitudinis fabulę &c. ad rem nostram
& q. Demonstrandum sit in oratione virtutem esse
amplectendam. Exordium ab Historiã hoc factum.

Licinius Imperator proseripit omnes esse Am-
perio Sapientes. Secunda Exordii pars erit & q. Nar-
ratio hujus Imperatoris. Tertia pars exordii erit vir-
tutem proseribi non posse sine totius Mundi confu-
sione. Erunt igitur quarta pars Exordii proponere vir-
tutem esse amplectendam. Sufficiant hęc de Exordio
quod excedere non debet octavam partem orationis.
Officium Oratoris in Exordio delectare est, et attentę
atque benevoluntati sibi reddere auditorem, novitate,
honestate, utilitate, et jucunditate propositionis.

Memi:

Meminerit Orator, ne in exordio in figuras
vehementes, et in acutissimas questiones feratur.

Meminerit humiliter de se ipso sentire opti-
me de Auditore, imo optime etiam de ipso Adversario,
ne vice benevolentię indignationem capiat.

Narratio nihil aliud est, quam propositionis
in oratione demonstrandę fusę explicatio. Quas
hęc partes habet, & positionem, et divisionem.

Expositio nihil aliud est quam explicatio Au-
ditoribus facta, quomodo intelligi debeat propositio, de-
monstranda.

Divisio nihil aliud est, quam informatio Au-
ditoribus facta de argumentorum distributione in
argumentatione servanda.

Expositio, quę prima Narrationis pars est,
fit per explicationem Subjecti, tum Prędicati, tum ex-
terarum, si quę sunt circumstantiarum, & definitio-
nem, et rei descriptionem ab enumeratione partium
dummodi Subjectum aut Prędicatum, aut reliquę cir-
cumstantię fusę egeant explicatione. Cum enim pro-
positio demonstranda ferę nova sit, ac de rebus, quę
ponunt cadere in disputationem, ideo semper aliquid ex-
plicandum erit, ut Auditor sciat quid dicturi sumus
et quomodo velimus intelligi quod proponimus.

Divisio quę secunda Narrationis pars est,
eruitur dividendo Prędicatum in duo, vel tria, vel
quatuor alia Prędicata ipsi subalterna. & q. si demon-

strandum

strandum sit virtutem esse amplexendam, amplexendam dicemus, quia honestam, quia utilem, quia delectabilem. Poterit etiam dividi praedicatum in duas, vel tres, vel quatuor circumstantias, juxta quas verificatur propositio in oratione demonstranda. Et si demonstramus virtutem esse amplexendam nobilibus, et ignobilibus.

Sunt qui divisionem in exordio faciunt neque improbo, dummodo propositio demonstranda adeo clara sit, ut non egeat expositione.

Nam tunc omittitur narratio, et assumitur sola divisio. Tunc autem pro narratione, sufficiat explicare majorem Syllogismi, quem primo suscepimus exponendum in argumentatione. Si autem propositio egeat explicatione, ridiculum est dividere, quod prius non fuerit explicatum. Atque haec sufficiant de narratione. Confirmatio est rei propositae demonstratio juxta divisionem in narratione factam. Tot habet partes, quot capita habet divisio. Singulae partes Confirmationis sunt totidem Syllogismi.

Syllogismus Rhetoricus differt a Philosophico, quod hic tres habet propositiones. Syllogismus Rhetoricus potest habere partes innumeratas, quae tamen reducuntur ad quinque partes. Prima pars est major Syllogismi. Secunda pars sunt rationes omnes majoris. Tertia pars est minor. Quarta pars sunt rationes omnes minoris. Quinta pars est pars, sive conclusio

elusio Syllogismi. Hujusmodi Syllogismus vocatur ab Oratoribus ratioinatio. Sive epicherema. Hoc autem Syllogismo utimur ad amplificandam quaecunque sententiam, et propositionem, eandemque demonstrandam. Differt etiam in hoc Syllogismus Oratorius a Philosophico, quod in hoc tres propositiones suum semper ordinem servant, in illo vero non semper, dummodo vitetur Confusio. Poterunt igitur rationes majoris praecedere majorem, et rationes minoris praecedere minorem. Aliter locum mutare non licet, quod si vel major, vel minor Syllogismi Oratorii manifesta fuerit supervacaneum erit addere rationes. Prima propositio Syllogismi Oratorii incipit absolute. Rationes majoris introducuntur hoc sermone factis, namque, nam, enim, nempe, nimirum, videlicet, scilicet, etenim, quia, &c.

Minor introducitur hoc sermone factis. Verum, enim vero, cum vero, eum autem, quis autem, nescit, quod autem, atqui, ut, sed, &c.

Rationes minoris introducuntur eodem sermone quo rationes majoris.

Conclusio induetur hoc sermone, quare, quapropter, quo circa, atque, ideo, idecirco, itaque, annon ergo, nonne igitur, quis ergo, neget, ignoret, dubitet, inquit, tur, quamobrem, quae cum ita sint, quae si tam certa, quam vera sunt, quae si tam credita, quam credenda, quod si, &c. Quibus formulis additur conclusio, quae plerumque per interrogationem evahitur.

Formulæ transeundi ab unâ ratione ad aliam hujusmodi esse possunt. Adde quod, accedit huc, præterea, omitto, sileo, præterea, quid quod, quidrum, præterquam quod, et sanè, ac profecto, deinde, ac porro &

Formulæ inducendi rationes oppositas hujusmodi ferè sint: Neque dicas, neque vero, at inquires, at enim, at vereor ne quis obstat, et asserat, obicies mihi forte, neque tamen inficior, neque proorsus inficias eo, neque ausim negare &

Formulæ respondendi sint ferè hujusmodi: At quideam, esto, sed, detur hoc, utinam ita se res haberet, fateor quidem, verum enim verò, quid contra nos? quid interest, quid refert? Atque rationes hujusmodi contra, quid si tamen, quid si verò? Sileat, sed facessat, oh! gratas exhibendas! oh! mentis obtuse, acuminata! o cucurbitas! o fideulas cantiones! o fabulas pueris recitandas! o pueriles ineptias! o muliebria somnia, vanniles nugas!

Formulæ abrumpendi sermonem postquam de re aliqua plura dixeritis hujusmodi ferè sunt, quid pluribus, quid plura, sed quid ego vos moror, quid frustra vos teneo, at satis, at quorsum hæc, at quo feror?

Modus redeundi ad rem propositam, postquam ab eâ digressi fuerimus hujusmodi ferè sit, verumtamen age propositum teneamus. Sed ad rem, nunc ad rem nostram, at peniter plura dixisse, quid frustra currenti equo calcario figimus, at sus mineo:

vam, at sapientibus gaudere satis, at unico dicam verbo &
Notandum est ultimo, quod rationes debiliores eujusmodi sunt exempla similitudinis, et ceteri loci extrinseci: afferendæ sunt & congeriem, at quæ divise vim nullam habent conjunctæ habeant.

Confutatio nihil aliud est quam responsio objectionibus adversarii, quas aut vobis objecerit, aut vobis objicere potuerit. Debet igitur breviter contrarium argumentum afferri, cum præmissæ debent negari, vel distinguui nisi negari potuerint. Mos addendæ à nobis erunt rationes nostræ, quibus Adversarii argumenta refellamus.

Peroratio est Orationis conclusio. Quas hæc partes habent Epilogum, et motum affectuum. Epilogus est brevis repetitio argumentorum, quæ in Orationis decursu adducta sunt. Motus affectuum est concitatio animorum ad eos affectus, & quos inducuntur Auditores ad amplectendam, et exequendam sententiam nostram. Quamvis autem motus affectuum habere possit locum in Orationis decursu, habet tamen præcipue in peroratione, cum tunc supponatur Auditorum intellectus dispositus ad veritatem amplectendam, nec aliud supersit, quam disponere affectibus voluntatem.
In Orationibus Academicis motus affectuum plerumque omittitur, nisi oratio Academica declamatoria sit, quia ad ingenii exercitationem admittit motum affectuum.

De Affectibus.

Brevis Digressio.

Affectus est animi motio, & quam aliquid appetimus, vel aversamur, et vehementius quam pro statu quietis mentis conveniat impellimur. Sunt autem amor, desiderium, odium, fuga, gaudium, tristitia, spes, desperatio, metus, audacia, ira, mansuetudo, commiseratio, indignatio, invidia, emulatio, pudor, gratia, quibus addit tres alios, nempe risum, admirationem, et contemptum, de quorum singulis nunc est agendum.

Amor igitur est animi propensio in bonum vel verum, vel apparens, vel presens, vel absens. Moverur fidelitate, sinceritate, modestia, generositate, convictu, gratitudine, urbanitate, obedientia, patientia, innocentia, humilitate, imitatione, et omnimoda rei amandae laude, ac praesertim amore reciproco. Temperatur contrariis.

Oidium est aversio animi a malo, vel vero, vel apparente, vel presente, vel absente. Moverur arrogantia, superbia, avaritia, feditate, personae lesa dignitate, sedentis, et lesionis indignitate, malignitate, et omnibus ferè animi, corporis, atque conditionis, vitiis, omnibusque movendo amori contrariis. Lenitur autem paenitentis demonstratione culpe, confessione, lacrymis, precibus, laudibus, obsequio, beneficentia, et

omni:

omnibus ad movendum amorem ducentibus.

Desiderium est appetitus boni vel veri, vel apparentis, sed absentis. Moverur autem spe, laude rei desiderandae, honestate, utilitate, delectabilitate, possibilitate, et omnibus amorem moventibus. Temperatur desiderium impossibilitate boni acquirendi, et labore, inhonestate, inutilitate, injucunditate, vituperatione rei desiderandae, et omnibus odium moventibus.

Fuga est aversio animi a malo, vel vero, vel apparente, sed absente. Concitatur ex metu periculi proximi, ex mali gravitate, et ex omnibus odio moventibus, ac desiderium temperantibus. Ghibetur longinquitate, aut impossibilitate, aut levitate periculi, et omnibus spem moventibus, ut infra videbimus.

Gaudium est motus animi quo ampleximur bonum presens, quatenus presens est. Moverur securae boni expectatione acquirendi difficultate jam victa, bono insperato, rei novitate, admiratione, delectatione, Chariorum felicitate, hostium infortunis, scelestorum supplicio, miseriarum recordatione. Lenitur vanitate, rem metu, jaetura, et adjuncto rebus memore, nec non omnimoda rei degressionem, qua gaudium nascitur.

Tristitia est motus animi, quo dolemus de presenti malo. Moverur autem propriis consanguineorum, ac Chariorum grumnis, quibus eos indignos putamus adversitatem fortunae, egestate, jaetura, sine frustrato, fugae impossibilitate. Creatur tristitia

afflicta

8.
afflictis personis innocentiam malorum necessitate,
miserorum comparatione, spe mutandae fortunae, et
vivilis constantiae exemplis.

Spes est motus animi in bonum absens
et difficile, quod tamen labore obtineri potest. Mo-
vetur ex fortitudine animi, et corporis, et mediis ja-
paratis ex potentia, et opibus, et amicorum proxi-
dio, ex prudentia, et negotii demonstrata facilitate
et alia facta rei experientia, et omnibus denique
mediis ad finem obtinendum.

Desperatio est motus animi quo diffidimus
vel in bono consequendo, vel in malo repellendo, et
moverur movendae spei contrariis.

Metus est animi motus, quo malum ali-
quod absens fugimus, quod tamen non sine labore
vitare possumus. Differt a fuga, quia fuga est aversio
a malo etiam necessario, metus vero est aversio a
malo, quod vitari potest, licet cum aliqua difficultate.
Moverur ex periculi magnitudine, vicinitate malorum
impendentium signis, atque prodigiis, et adversarii po-
tentia, astu improbitate, et infelici experimento
alias factis, et praecipue ex mala conscientia. Diluitur
metus bonis spe, desperationemque moventibus.

Audacia est spes proximi boni cum con-
temptu rerum horribilium, differt a spe, quia spes
timet, audacia nihil timet, et putat omnia sibi fa-
cilia. Nasitur ex periculi subeundi necessitate, et
causae justitia, et praesentis indignitate fortunae, et

rei honestate, utilitate, delectabilitate, facilitate, ex
omnibus spei moventibus, et desperationem. Moverur
bonis omnibus metum moventibus, et spe, atque
desiderium temperantibus.

Ira est ulciscendi sui, cum dolore conjun-
cta cupiditas. Moverur contemptus, Adversarii gaudio,
spe frustrata, eorum vituperatione, quae laudari cu-
pimus, et injuriam ab amicis acceptam, et publicam
injuriam, et amicorum, et consanguineorum lesione,
et malignam offensorem voluntate, et maledictis, et tra-
ude, et repulsa, et publicam exprobratione, et ingrati-
tudine, et conatum nostrorum retardatione, et of-
fensorem utilitate. Lenitur et mitigantis conditione,
et injuriam gratis illatam, et penam jam duram, et occasio-
nis exasperatione, quam ulciscamur, et facilitate, et inu-
tilitate vindictae et invito factis, et ex omnibus
odioso temperantibus.

Mansuetudo est motus Irae contrarius,
quo animus iratus sedatur. Moverur ex beneficentium
acceptorum memoria, et Offensorem debilitate, et vo-
cis, oris, gestus illecebris, et ex omnibus odium, et
gram temperantibus.

Commiseratio est motus animi, seu dolor
ex malo alterius, quo estimatur indignus. Moverur
ex amicorum, aut Parentum, aut Proximorum in-
fortuniis, et sortis mutatione, et malorum duratione
et calamitosam senectute, viduitate, orbitate, infir-
mitate, et merito personae infelicis, et bono ante aetate
feli:

felicitaris usu, et optimâ indole, et innocentia et
et sortis indignitate. Mitigatur Commiseratio boni-
tibus, quibus ira, vel odium excitatur, et præcipue
demonstrando indignitatem felicitatis in eo, cuius
alioquin nos misereretur.

Indignatio est dolor ob res secundas alterius,
quibus existimatur indignus, movetur et comparatione
vite prioris, et vilitatis antiquæ recordatione, et iniquo
felicitatis obtinendi modo, et arrogantia, et insolentia,
et abusu felicitatis, et comparatione alienæ vir-
tutis. Mitigatur et meritis cognitis, et bonâ indole,
et optimo parandæ felicitatis modo, et optimo illius usu
et et omnibus bonis, quibus iram, odium, invidia
leniemus.

Invidia est motus Animi, et quo quis dolere
de prosperâ alicuius sorte, non quia ille credatur in-
dignus, non quia eandem habere vellemus, sed quia non
lemus, haberet alter felicitatem, qua nos caremus, aut
fruiamus. Movetur omnibus bonis, quibus movetur
indignatio, et præsertim et Invidia, quanto alter habet
nostre felicitatis. Lenitur contrariis, tunc præcipue os-
tendendo invidi animi arduam infelicitatem, qua
seipsum torquet.

Amulatio est dolor de prosperâ alicuius
sorte, non quod velimus eam careat, sed quia et ipsi vel-
lemus eadem frui.

Movetur et majorum, minorum, et parum
preclaris gestis, eorumque Laudatione, et tamque exalta-

tionem

tionem, et alienâ felicitate, et premii spe. Minuitur
contemptu Laudis, impossibilitate acquirendi finem,
et illustrium personarum, operumque Degressionem.

Pudor est dolor animi et aliqua re, que
tamque habere inferre potest, movetur et rei turpitu-
dine, et animi remissione, et parum, majorum, mi-
norumque comparatione, et naturali vitio, et ani-
mi, corporisque defectibus, et criminis publicatione,
reprehensione, et et publicâ correctione. Minuitur et
commendatione, aut excusatione reigere, et pudoris
damno, et omnibus denique casibus, quibus exci-
tatur audacia.

Gratia est animi motus, quo ferimur ad
aliquid indigenti gratis faciendum. Movetur et per-
sonæ indigentia, merito, gratitudine, conditione, ca-
lamitate, et temporis loci tribuentis, accipientisque
personæ circumstantiis, et parvo incommodo, et re-
munerationis spe, et et bono usu secuturo. Minuitur
gratia dicendo eam fortuito, vel invito, vel pluribus
etiam indignis communem factam, non gratis da-
tam, perniciosam potius quam utilem, vilem, et a-
bjectam, redditam non datam, precibus expectatam,
emptam, expectatam diu, et expectata minoremi.

Risus est gaudii impetus improvvisus ob
aliquid objectum turpe, sed sine dolore, cum aliqua
admiratione conceptus. Movetur Historiâ, aut fabulâ
quarum finis inexpectatus, irrisione, ironiâ, imitatione
vultus, vocis, et gestus suspensione animorum, cor-

reij:

regione Victorum fieri suspicione, dictis omnibus nihil omnino ad rem facientibus, conclusione detorta in aliquid inexpectatum, ignorantia fieri, vel vera, etymologia, comparatione, contrario, causa inexpectata equivoca, distinctione data, refutatione, ambiguitate, interpretatione, mutatione vocabuli, seu litera pro verbo, metaphora, desiderio impossibilium, admonitione fieri, et inexpectata responsione. Cessat visus cessante admiratione, seu novitate.

Admiratio est mentis affixio ad aliquod objectum novum, cuius non intelligit causam, et cupit intelligere. movetur suspensione, raritate, novitate, magnitudine, et omni aut hyperbolico aut Mystico dicendi modo. Cessat admiratio cessante novitate, vel intellecta causa.

Contemptus denique est opinio de aliquo objecto, minor, quam ipsius objecti dignitas ferat. Movetur ex rei inutilitate, consuetudine, familiaritate, imbecillitate, et omnibus audaciam, et spern moventibus. Temperatur oppositis, et maxime moventibus Admirationem, amorem, et metum.

Movetur autem semper affectus per figuras vehementiores, et per omnes vividas, et acutas expressiones. Cavendum est ne dum movemus affectus inducamus Auditorem in acutam aliquam questionem.

Caput Tertium.

Superest Exornatio, quae cum sistat in verbis, atque sententiis ideo dividetur hoc caput in duas partes.

Ac primo quoniam oportet scire quid sit Periodus, antequam de ipsius ornatu sermonem habeamus, sciendum est Periodum nihil aliud esse, nisi propositionem integram, et absolutam ita, ut nihil detur ad sensus sui perfectionem; prout vero propositio Periodum componens fuerit simplex, aut multiplex, Periodus vocabitur etiam simplex, aut composita.

Propositiones illae, quae unicam constituunt Periodum vocabuntur Periodi membra. Dignoscitur autem Periodum simplicem a Periodo composito, et multiplicitate propositionum, quae concurrunt ad formandam propositionem aliquam integram, et perfectam, quam Periodum vocamus. Periodus igitur simplex erit sicut Petrus amat virtutem. Periodus huius duplex fiet, si duae propositiones concurrerint ad unicam tantum formandam propositionem sicut Petrus virtutem amat, ut gloriam consequatur.

Cum igitur Periodi vocabula duplici modo sumi possint ab Oratore in Periodo disponenda: hoc est, materialiter, et formaliter, Materialiter

considerando Syllabarum quantitatem, et formaliter
considerando sensum, nunc materialia Periodi
vocalia considerabimus.

Alia igitur Monosyllaba sunt, alia
disyllaba, alia polysyllaba. Monosyllaba raro in
finem Periodi resiciuntur, preterquam: Sum-
es, est. In medio autem Periodi, aut in principio
nunquam sola pronunciantur, sed semper cum
aliquo vocabulo componuntur, etque ac si unum
essent vocabulum. In fine vero Periodi habent
rationem vocabuli trisyllabi, cuius penultima
brevis est.

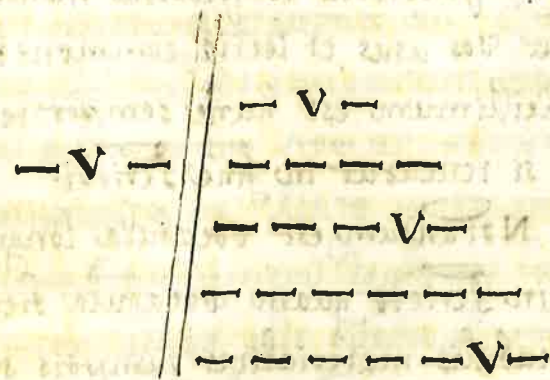
Dissyllaba nunquam sola pronunciantur,
aut saltem raro. Habent autem Dissyllaba omnia
rationem vocabuli, cuius penultima longa est, eti-
am si Prosodie aliquando sit brevis. Polysyllabz vero
vocalia, ea sunt, que habent plures quam duas
syllabas, eaque pronunciantur vel brevia, vel longa,
sicut penultima brevis erit, aut longa.

Igitur ut Periodi vocalia servent ali-
quam Harmoniam inter se, notandum est omnia
vocalia pronunciantur vel brevia, vel longa, ut supra
dixi, exceptis Monosyllabis intra Periodum consti-
tatis, namque ut dixi nunquam sola pronunciantur,
quare servandus erit hic ordo. Post vocabulum breve,
aut subsequetur trisyllabum longum, aut penta-
syllabum breve, aut dissyllabum longum. Post
vocalium longum subsequetur aut trisyllabum

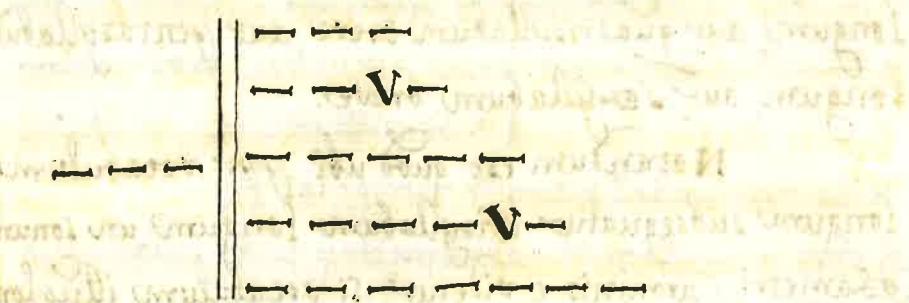
lon-

longum, aut quadrisyllabum breve, aut pentasyllabum
longum, aut dissyllabum breve.

Notandum est quod ubi post vocabulum
longum subsequatur trisyllabum longum, unum sonum
Hexametri Carminis e videtur, si vocabulum illud lon-
gum desierit cum aliqua consonanti, sequens trisylla-
bum debet incipere ab alia consonanti, aut si caperit
cum vocali, hec vocalis debet precedere duas conso-
nantes, que non sint muta, et liquida. E.g. Ego vici
virtute fortunam. Quod si dixerim Ego vici virtute
naturam, habebit sonum Hexametri Carminis, quare
mutato vocabulorum ordine, iuxta prescriptam re-
gulam dixerim potius Ego virtute naturam vici-
nam, duo illa vocabula Naturam vici habent
vim pentasyllabi longi, citra sonum Hexametri
Carminis: juvans memorie gratia en. Figura

Imperant
Dominantur
Principes Benefaciunt
Reprehendebantur
Mediolanensium

- Formavit
- Formaverit
- Natura Constituisse
- Consideraverit
- Neapolitanorum

In aliis trisyllabis, quadrisyllabis, pentasyllabis, sesyllabis satis erit superque si antecedens vocabulum non dixerit eum eadem vocali, qua ceperit vocabulum subsequens, quod etiam dicas de eadem Consonanti. Quod si hujusmodi vocabula in promptu non sint, componantur ex pluribus monosyllabis, aut disyllabis ut vos usus, et lectio commonebit. Quia vero difficultimum est hunc semper tenere ordinem, satis erit si teneatur in fine Periodi.

Notandum est vocabula longiora suavius resonare in Periodo, quam vocabula breviora, atque hec de vocabulis materialiter sumptis sufficiant.

In Periodo nunquam servanda est Græca Constructio, sed non ita confundenda ut facile inveniri non possit, atque hoc spectabit ad Periodi vocabula formaliter sumpta. Vocabula magis neces:

saria

saria, in quibus sistit major vis vestre Periodi sue: cedere debent minus necessariis, ac reici in finem Periodi verba illa, quæ Periodi Sententiam sustinent. Adjectiva progredi debent substantivis, ac dividi aliquo alio vocabulo ne male sonent.

Conjunctiones sive adverbia relativa in principio Periodi collocantur.

Adverbia collocantur ubi majorem vim acquirunt.

Vocabula denique omnia sint honesta, sint clara, sint à bonis Authoribus usitata, nec nimis ad vulgarem dicendi modum accedentia. Possent hæc addi Tropi omnes, et figure Verborum, sed memorie gratia servabuntur in finem.

Circa exornationem quæ sistit in sententiis notandum est Periodum simplicem fieri posse compositam additis circumstantiis, tum subjecti, tum prædicati, tum cæterorum adjacentium. Quibus consideratis e simplicem Periodo compositam facietis opus Adverbiorum Relativorum, sive ut cum Grammaticis loquar conjunctionum. Addito igitur simplicem relativo ad simplicem Propositionem duplicem facietis addito alio triplicem, addito alio quadruplicem, et sic in infinitum: In schedula præcipuorum Relativorum.

Ad:

Adverbia

Ac, vel atque
 Adeo
 Aque
 Alius, alia, aliud
 Aliud, nisi
 Aliud, quam
 Aliter ac
 Antequam
 Aut pluries repetitum
 Comparativa cum relativo quod
 Coniunctum verbis
 Cum, tum
 Donec
 Dummodo
 Eatenus, quoad
 Eatenus, ut
 Eatenus, quatenus.
 Interea dum
 Is, ea, id cum ut
 Is, ea, id, cum hic, hec, hoc
 Ita
 Ita, uti, hoc est sicuti
 Licet pro etiamsi
 Longe aliter, ac si
 Magis, quam

Relativa

Coquias
 Coquo
 Quousque, quousque
 Quousque
 Etiamsi
 Etiam
 Etiam quod
 Ex quo
 Hic, ille
 Hic, hec, hoc cum ut
 Hic, hec, hoc cum quique, quod
 Deinde, ut
 Deinde, ne
 Deinde cum quique, quod
 Deinde
 Deo, ne
 Unde, unde
 Nihil, quin
 Nihil, quominus
 Nihil, quare.
 Nihil, nisi
 Nihilominus
 Nisi
 Nisi, quod
 Nisi, fortasse

Maxime si
 Minus, quam
 Modò sepius repetitum
 Modò pro dummodo
 Mos, ac, hoc est statim
 He, id est, ut non
 Ne dubitantis
 Ne prohibentis
 Ne supplicantis
 Ne merentis
 Ne dicam
 Ne pluries repetitum
 Numquid, an
 Nunc, tunc
 Nunquam, nisi
 Olim, nunc
 Perinde ac si
 Perinde quasi
 Plusquam
 Postquam
 Prout
 Quam mos
 Quamprimum
 Quam, tam
 Qualis, talis
 Quandiu, tandiu
 Quamquam tamen
 Quantum, tantum

Nisi si
 Non dicam sed
 Nemo, cum
 Non modo, sed
 Non plus, vel non magis
 Non minus
 Non quo, sed quia
 Non quo, sed ut
 Non quo, sed tamen
 Non aliter, ac
 Non solum, sed
 Num, an
 Quemadmodum, ita
 Quin
 Quisquis in quocumque casu
 Quicumque, in quolibet casu
 Quippe cum qui que quod
 Quanto magis, tanto magis
 Quo magis, eo magis
 Quo minus, eo magis, et eod
 Quominus, eo minus
 Quod pro quia
 Quod iunctum verbis
 Qui, que, quod
 Quoniam
 Quot quot
 Quot, tot
 Quoties.

Quamvis
 quantumvis
 quasi
 quatenus
 quandoocumque
 quomodocumque
 quaecumque, et quibecumque
 Secus ac
 seu pluries repetitum
 Si
 Sicuti, ita
 simul ac
 Sin minus
 Sin autem
 Sin aliter
 Sive pluries repetitum
 Statim ac, vel statim ut
 Talis, qualis
 Tam, quam
 Tamquam vis
 Tantum, quantum
 Tandiu, quamdiu
 Tam, ut
 Tametsi si
 Vetsi pro etiam
 Veluti
 Veluti, si

Quoties, toties
 Quotiescumque
 quandoquidem
 Quousque, eousque
 Tanti quanti
 Tantum ut
 Tot, quot
 Tot ut
 Totidem quot
 Toties, quoties
 Tum, cum
 Tum maxime cum
 Tum quia pluries repetitum
 Tum pluries repetitum
 Ubi pro si
 Ubi ibi
 Ubi pro quando
 Ubi pro dummodo
 Ubi pro statim ac
 Ubi pro postquam
 Ubi cumque
 Ut, ita, vel uti, ita
 Vel sepius repetitum
 Vel pro etiam
 Utcumque
 Utrum an
 Ut pro quando

Ultra:

Utraquam
 Unde, inde
 Unus, alter
 Usque adeo, vel adeousque
 Usque dum.
 Vis, cum
 Vis, ut.
 Ut cum conjunctivo modo.
 Ut ut, hoc est quomodocumque.

Ut qui, ut quae, ut quod
 Utrum vis
 Ut primum.

Hujusmodi Amplificationis ope Relativorum
 facta habetis exempla rarissima apud auctores
 Quod si velitis geometrica nescio qua
 (proportione) Periodum aliquam dilatare de simplici
 duplicem propositionem facietis ut supra. Adde de
 inde iisdem duobus membris idem Relativum, et
 facietis quadruplicem. Adde nunc vel primo, et
 tertio, vel secundo, et quarto membro idem relati-
 vum, et facietis sextuplicem. Adde idem aliud
 relativum, vel primo, et quarto membro, vel secundo
 et quinto, vel tertio, et sexto, et facietis octuplicem,
 et sic in infinitum. Ita tamen ut substantiva
 substantivis respondeant adjectiva adjectivis, ad-
 verbia adverbis, verba verbis. Cavere tamen ne ta-
 lis Periodus metrum habeat Italicae Cantilena.
 Notandum est etiam effugienda esse omnia voca-
 bula, quae sonent aliquid affectatum. Habetis

Exem:

Exemplum elegantissimum in sermone S. Leonis
Papae ad Festum S. Laurentii quod omittitur quia
longum, et lectu facile habenti Areviarum.

Cum tamen non omnes Periodi eodem
modo sint efferendae, quod summum tedium gignerent
auditori, ideo recurrendum erit ad Tropos, et ad Figuras.
Tropi spectant ferè ad verba figurè, partim ad verba,
partim ad sententias. Ubi Tropos viderimus, et Figuras,
absolvemus de oratoria facultate tractatum.

Tropus igitur est translatio alicujus vo-
cabuli, vel etiam Sententiae brevis, de verà signifi-
catione in alià non veram, sed verisimilem.

Præcipui Tropi sunt quatuor:

Metaphora, Synecdoche, Antonomasia, Hy-
perbole.

Metaphora est translatio vocabuli in alià
rem ipsi similem.

Synecdoche est translatio vocabuli in
aliam rem ipsi vicinam.

Antonomasia est translatio vocabuli
in aliam rem synonymam.

Hyperbole est translatio vocabuli, vel
brevis alicujus sententiae in aliam rem fide majorem,
ut magis veritatem menti subiiciat.

Sunt et alii Tropi, qui prout coincidunt cum supe-
rioribus, aut raro usurpantur, praetereuntur.

Figura est modus loquendi vehementior

solito

solito ad aliquid magis insinuandum inventus.

Aliae ut diximus sunt Figurae verborum, aliae
sententiarum. Figurae verborum sunt illae sex quae se-
quuntur nempe

Repetitio est cum aliquod vocabulum repe-
timus, aut in principio, aut in fine singulorum mem-
brorum Periodi, aut bis in principio, aut in principio, et
fine, aut mutatis casibus indecurso Periodi, aut quando
mutato vocabulo non mutatur significatio, aut cum
ultimum membri vocabulum dat sequenti principium

Synecdoche ea est cum tacetur aliquod
vocabulum, quod facillime intelligatur.

Similiter cadens est cum Periodi membra
similiter desinunt.

Isoecolon est in qua plura periodi membra
paribus vocabulis, ac Syllabis procedunt.

Antithesis est in qua verba verbis aut
sententiae sententiis opponuntur, quare potest esse
etiam figura sententiarum.

Commutatio est cum vertuntur vocabula
alicujus sententiae, ita ut mutato eorum loco mutetur
et sententia s. s. me fugiente venis, me veniente fugis.
Hae figurae utimur ferè in responsionibus, nam respon-
sio eo argutior, quo utimur verbis ipsis interrogan-
tis. Figurae Sententiarum haec sunt, quae sequuntur,
nempe viginti, et septem.

Allegoria est similitudo continuata per
totam saltem Periodum subtrahis adverbis simili-

rudinem

rudinem connotantibus.

Apoptose est cum ad aliquem, vel ad aliud quiddam sermonem convertimus.

Communicatio est cum consulimus alios fiducie causa quid sit agendum.

Concessio est cum fiducie causa aliquid Adversario concedimus.

Correctio est, qua vocabulum, aut sententiam aliquam a nobis dictam retractamus.

Decoratio est cum Alicujus opem im- gloramus.

Obtestatio est cum vel nos restamus ali- quid esse facturos, vel aliquem alium restem advocamus.

Distributio seu **Expositio** est cum eadem sententia explicatur, utque in suas dividitur partes.

Dubitatio est cum nos fingimus dubitare quid faciendum sit.

Exclamatio est Orationis eruptio in con- siderationem rei admirandae.

Gradatio est cum membrum unius Pe- riodi gradum facit ad aliud, et hoc rursus ad aliud.

Hypotyposis est cum aliquid factum, ita describitur, ut subiei oculis videatur.

Etopheja est cum alicujus mores, et mo- tus animi intrinsecos ad vivum exprimimus.

Imprecatio, seu **Exsecratio** est qua ma- lum alicui precamur.

Inter:

Interpretatio est cum aliquid factum, aut dictum iusto mentem nostram interpretamur.

Interrogatio est cum aliquem, vel aliud quiddam interrogamus, aut animatum, aut ina- nimatum, aut praesens, aut absens.

Ironia est cum aliquid ita dicitur, ut facile oppositum intelligatur.

Licentia est cum deposita formidine, ac reverentia Orator fatetur se aliquid libere dicturum.

Præteritio est cum Orator se dicit aliqua præteriturum, cum interim ea dicat.

Occlusio est cum prævenimus ea, quae suffragimus nobis ab Adversariis opponenda.

Prosopopeja est cum aliquid, vel animatum vel inanimatum loquens introducimus in oratione.

Reticentia est cum plura volentes dicere sermonem abrumgimus, et transimus ad aliud.

Sermocinatio est cum plures in oratio- nem inducimus colloquentes.

Subiectio est cum nos interrogamus, et nobis respondemus, vel cum aliam interrogaverimus ipsi nobis pro eo respondemus.

Sustentatio est cum suspensas tenemus Auditorum animos, quousque tandem in aliquid in- expectatum erumpimus.

Epiphonema est quaedam consideratio ex- certa et alicujus facti narratione.

Tran:

Transitio est cum ab una orationis parte ad aliam transimus quâdam brevi interjectione. Verum ita debent omnia disponi, atque ordinari ut Transitio sit Oratori facilior, atque insensibilior Auditori. Omittimus figurarum exempla, ut potè que ipsi potestis videre apud Auctores, qui de hac re peculiariter tractaverunt. Atque hæc de oratoria facultate sint satis.

Adnotationes ad Primum
Caput
De Inventione.

Circa locos Topicos extrinsecos, et intrinsecos supersunt declarandi aliquot loci intrinseci, et extrinseci, quorum brevem explicationem hæc loci coniecimus. Incipiemus ab Extrinsecis.

Comparatio igitur similitudinis est cum aliquid probamus à simili, seu per similitudinem &c. ut flores vis nati moriuntur, ut fulgur momento fulget, et evanescit, ita mortalis vita vis lucis fruitur, cum repente mors illam rapit.

Comparatio Majorum est cum à majori ad minus argumentamur &c. Principes tenentur legibus, ergo multo magis Subditi.

Comparatio minorum est cum argumentamur à minori ad majus &c. Pueri intelligunt me loquentem, ergo multo magis etate proveciores.

Com:

Comparatio parium est cum argumentamur à pari &c. Ceteri discipuli student, ergo et ego studere debeo.

Circa locos intrinsecos hi supersunt explicandi nempe.

Contraria sunt ea, que sub eodem genere, vel specie maxime distent, ut calor, et frigus, siccum, et humidum. In genere qualitatum. Virtus, et Vitium. In genere abitudum Avaritia, et Prodigalitas. In genere vitiorum. Album, et nigrum in genere colorum. Ita possumus igitur argumentari: Frigore Corpora condensantur, ergo calore rarefiunt. Virtus est amanda, ergo vitium est fugiendum.

Refrugnantia sunt ea, quorum unum negat aliud, seu sunt termini incompatibiles eodem tempore, et eodem respectu &c. eodem tempore ego non possum esse in duobus locis eodem respectu, ut ego non possum esse Pater, cui filius natus sum. Argumentabimur igitur hoc facto: Hæc à grandis occisus est Romæ Petrus, ergo Paulus eum non vidit, qui hæc à grandis aberat Romæ.

Conjugata sunt nomina ab eodem principio deducta, ut motus, motor, motio, mobile, mobilitas. Bonum, bonitas, bonus, bene, benefactum, beneficium &c. Argumentabimur autem hoc facto: Petrus movetur, ergo est in motu, ergo habet mobilitatem, ergo aliquis est movens.

Præ:

Precedentia sunt cum argumentamur a causa ad effectum, sive a priori. Ut sol est, ergo Dies est.

Comitancia sunt ea, quae vel necessario vel ex naturae consuetudine ad aliud semper conjuncta sunt, ut si diceremus Ferrus est Homo, ergo habet Corpus, et animam. Bellum est ergo Desolatio. Vidi Petrum Romae ambulante, ergo vidi vestitum.

Consequencia sunt cum arguimus ab effectu ad causam, sive a posteriori, ut cum dicimus: Petrus operatur ergo vivit. Petrus docet, ergo prius dicit.

Finis.

INDEX

Alfabeticus.

A

- Admiratio e. --- 24
- Affectus. e. --- 18
- Allegoria e. --- 33
- Amor e. --- 16
- Antithesis. c. --- 10
- Antonomasia e. --- 32
- Aporropha e. --- 34
- Argumenta e. --- 33
- Audacia e. --- 10

- Distributio e. --- 34
- Divisio e. --- 11
- Dispositio e. --- 6
- Dubitatio e. --- 34

E

- Causarum genera. c. --- 33
- Commiseratio e. --- 27
- Communicatio e. --- 34
- Commutatio e. --- 33
- Concessio e. --- 34
- Confutatio e. --- 25
- Contemptus e. --- 20
- Correctio e. --- 24

- Emulatio e. --- 20
- Enclitica e. --- 5
- Epiroponema e. --- 35
- Exordium quid sit, et quos partes habeat. --- 7
- Exordium quod est fontibus exoritur. c. --- 7
- Expositio e. --- 11
- Exornatio e. --- 23
- Exclamatio e. --- 34
- Exhoyeja e. --- 34

FI

- D
- Desiderium e. --- 17
- Desperatio e. --- 18
- Depraecatio e. --- 24
- Dilemma e. --- 16

- Fuga e. --- 17
- Figura e. --- 32

G

- Gaudium e. --- 17
- Gratia e. --- 21

A

Gradatio e. — 34

H

Hysteron e. — 33

Hypotyposis e. — 34

Hyperbole e. — 32

I

Indignatio e. — 30

Inductio e. — 32

Imprecatio e. — 34

Inventio e. — 33

Invidia e. — 30

Interpretatio e. — 35

Interrogatio e. — 35

Iro e. — 39

Ironia e. — 35

L

Loci extrinseci, et intrinseci e. — 30

Licentia e. — 35

M

Mansuetudo e. — 39

Metaphora e. — 31

Metus e. — 31

N

Narratio e. — 31

O

Obtestatio e. — 34

Obligatio e. — 35

Odium e. — 16

Opus Oratoris e. — 2

Orationis partes e. — 31

Oratoris partes e. — 31

P

Periodus e. — 23

Peroratio e. — 35

Preteritio e. — 35

Propositio e. — 34

Prosopopeja e. — 35

Pudor e. — 31

R

Repetitio e. — 35

Reverentia e. — 35

Rhetorice definitio e. — 2
Risus e. — 31

S

Sermo inatio e. — 35

Similiter cadens e. — 33

Sineddoche e. — 32

Spes e. — 18

Sustentatio e. — 35

Sylogismus e. — 4

Sylogismi figura e. — 5

Sylogismus quot
partes habeat e. — 4

Subjectio e. — 35

T

Transitio e. — 36

Tristitia e. — 17

Tropus e. — 32

Handwritten flourish

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Faint handwritten text]

[Handwritten signature]